

L'illa de Tarifa.

El castell de Tarifa recorda els orígens de la ciutat: Tarif, un cap al comandament dels primers musulmans arribats a la península. Que després fora canviant de mans i de religió no va ser més que el destí de tots els castells, com ho és envoltar-se de cases i de gent.

Diuen que Tarif es va assentar en l'illot dels Coloms, sempre vigilat per la torre que ocupa el far Camarinal.

Les laminàries poblen el mar al voltant de l'illa. Totes les tardors perden les seues grans frondes; i totes les primaveres tornen a brollar.

Les laminàries tenen diversos avantatges competitius sobre altres algues. Les seues frondes són el molt ergonòmic resultat d'una evolució que les ha portades a eixa forma tan ben adaptada als corrents.

La fixació que impedeix que les arranque l'aigua la conferixen un robust estípit i un hapterio amb rizoides poderosos, que s'ancoren en qualsevol superfície dura, siga roca, àmfora o restes de vaixells, tan abundants en les aigües tarifenyes.

La gran superfície de les seues frondes optimitza la captació de llum i, per tant, la fotosíntesi, és a dir, la base de tota la cadena tròfica, els anells intermedis de la qual són els invertebrats carnívors com les anemones i les estreles. I també l'erigió de fondària, de pues blanques i dotat de glàndules verinoses.

Però entre els organismes fotosintètics i els carnívors, hi ha anelles intermèdies; organismes herbívors i filtrants, com els bells corals, que entapissen els talussos de l'illa de Tarifa, de la que només una xicoteta part aguaita en la superfície.

En la seua part submergida, les parets de roca a què arriba la llum alberguen una gran diversitat d'espècies. Peixos com els tres cues s'acosten a les parets on els corrents arrossequen el plàncton de què s'alimenten. El coralígeno és un festí.

Les estructures ramificades són freqüents entre la fauna submarina, com és el cas de les gorgònies i el gorgonocéfalo, un parent de les estreles de mar. La ramificació permet augmentar la superfície, una estratègia adaptativa pròpia d'organismes sèssils o amb escassa mobilitat, que han de captar l'aliment sense perseguir-ho. Les gorgònies, a més, són la perfecta expressió del camuflatge. Els pòlips habiten dins d'eixes estructures minerals que els donen l'aparença de pedres inertes.

També les potes del polp pareixen branques que multipliquen el seu esforç, encara que potser les seues armes més potents i eficaços siguen la vista i el cervell.

Els contraploms i les coves són l'hàbitat d'organismes adaptats a la penombra.

I de la profunditat, a vegades puja un peix de Sant Pere. A este caçador solitari, les espines de la seua aleta dorsal li donen un port majestuós, que culmina un ocel aposemático enmig del de colors iridescents.

I no s'esgoten les estratègies per a buscar menjar. El moll de fang usa els barbillones per a remoure el sediment a la cerca de xicotets animals i de restes orgàniques.

Altres despisten els seus perseguidors amb moviments ràpids en grup.

Inclús en les aigües de l'illa de Tarifa, on abunda l'aliment, la llei és menjar i no ser menjat.